

ŽIVOT FARNOSTÍ ZNOJMA

ZPRAVODAJ ZNOJEMSKÝCH FARNOSTÍ

ŘÍJEN 2014

č. 8

ŘÍJEN – MĚSÍC PANNY MARIE

Milí farníci, bratři a sestry, začíná měsíc říjen, který je tradičně prožíván katolickými křesťany jako měsíc Panny Marie, královny růžence.

Proč Panně Marii věnujeme takovou pozornost? Katechismus pro mladé Youcat v odstavci 147 odpovídá: „*Maria je Matkou Boží. Na zemi byla spojena s Ježíšem tak jako nikdo jiný a toto pouto trvá i v nebi. Maria je královnou nebe a ve svém mateřství je nám nesmírně blízko.*“ A papež Benedikt

XVI. říká: „*Máme v nebi Matku. Protože je v Bohu a s Bohem, je nablízku každému z nás, zná naše srdce, slyší naše modlitby, dokáže nám pomáhat svou mateřskou dobrotou a podle Pánových slov nám byla dána za «matku», na kterou se můžeme obracet v každém okamžiku.*“

Může nám Maria opravdu pomáhat? „*Ano. Mariinu pomoc zakoušeli lidé už od prvopočátků církve. Miliony křesťanů*

o tom vydávají svědectví. (...) Protože její láska k nám nikdy nepřestává, můžeme si být jisti tím, že se nás zastává v obou nejdůležitějších okamžicích našeho života: «... nyní i v hodinu smrti naší».“ (Youcat, č. 148)

Lze se klanět Marii? „*Nikoliv. Jenom Bůh sám je hoden našeho klanění. Avšak Marii můžeme ctít jako matku našeho Pána.*“ (Youcat, č. 149) A papež Pavel VI. říká: „*Úcta církve ke svaté Panně je niterný prvek křesťanského kultu.*“ Takže, milí přátelé, i když nemusíme pěstovat mnoho mariánských pobožností a už vůbec ne všechny, přece jen, kdyby v našem každodenním životě neměla úcta

k naší nebeské Matce žádné místo, něco podstatného by nám opravdu scházelo.

V tomto měsíci budeme s církví slavit několik svátků, které nám mohou

pomoci oživit vztah k Panně Marii, a tím se přiblížit k jejímu Synu Ježíši.

7. října to bude památka Panny Marie Růžencové. Růženec je asi úplně nejrozšířenější mariánská pobožnost. A všichni svatí, o kterých vím, mu přišli na chuť. Přemýšlíme při něm o Ježíšově životě, abychom ho lépe chápali, „nasáli“ do sebe jeho styl myšlení a jednání, to, jaký je. Ve 20 oficiálních tajemstvích růžence, která jsou „souhrnem celého evangelia“ (Pavel VI., *Marialis cultus*, č. 42), se tak očima i ušima srdce zaměřujeme na Krista a Maria, jeho matka, je při tom s námi. Pomáhá nám je chápat a podle nich žít.

13. října bude výročí posledního zjevení Panny Marie ve Fátimě roku 1917. Panna Maria tehdy řekla dětem: „Jsem Panna Maria, královna růžence! Modlete se nadále denně růženec. Válka se chýlí ke konci a vojáci se brzy vrátí domů.“

18. října oslavíme svátek sv. Lukáše, který toho o Panně Marii zaznamenal mezi autory Nového zákona asi nejvíc. Především první a druhá kapitola jeho evangelia nám mohou posloužit k rozjímání.

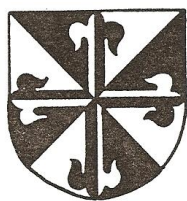
22. října bude památka svatého Jana Pavla II., papeže, který měl jako své heslo „*Totus tuus ego sum, Maria – Jsem celý tvůj, Maria.*“ Zde se mi vybavuje krásný zpěv „Ó, Matko má...“, který zpívají sestry dominikánky po každé mši svaté. Když se do tohoto zpěvu zaposloucháme a když se k němu vnitřně či nahlas přidáme, bude to krásný způsob, jak se Panně Marii synovsky odevzdat do rukou, tak jako papež.

Celý tento měsíc nám může být inspirací k prohloubení synovské lásky k naší Matce Marii. Jistě vás napadne mnoho vlastních způsobů, jak k tomu přispět. Také nám může být užitečné naslouchat papeži Františkovi, Ježíšovu zástupci na zemi, který nás vždy dobře vede. A tak se i na nás naplní heslo, kterým se řídil a kterému učil své duchovní děti a přátele sv. Josemaría Escrivá: „*Omnes cum Petro ad Iesum per Mariam – Všichni s Petrem k Ježíši skrze Marii.*“

*K tomu vám žehná
váš kaplan Martin Höning*

MĚSÍČNÍ ÚVAHA

K dějinám dominikánského kláštera ve Znojmě

Dějínám dominikánského kláštera ve Znojmě se v minulosti v ŽF podrobně věnoval Dr. Karel Fila (zejména v roce 1998). Samostatnou brožuru k tomuto tématu také v roce 2001 napsal bývalý člen konventu P. PhDr. Efrém Jindráček,

Ph.D. Pojdme si základní skutečnosti oživit v paměti.

Řád bratří Kazatelů (*Ordo fratrum Praedicatorum*, zkrác. OP) byl založen papežským schválením na Vánoce roku 1216. Velmi rychle se šířil z Itálie do okolních zemí křesťanského Západu.

Po smrti zakladatele **sv. Dominika** roku 1221 měl řád v Evropě již 60 konventů a dominikánští bratři dosáhli vládného přijetí i na královském dvoře Přemyslovců v Praze. Znojemský dominikánský konvent patří mezi nejstarší v českých zemích. Jeho založení klade barokní tradice do roku **1222**, to jest do doby, kdy král český a markrabě moravský **Přemysl Otakar I.** vysazuje středověké město Znojmo a kdy na Moravě misijně působí polský bratr sv. Hyacint (Jacek) Odrowaz. Kolem budoucího areálu středověkého Znojma byl tehdy vyhlouben příkop s primitivní dřevěnou ohradou (zanedlouho nahrazenou kamennými hradbami), u vstupů zřízeny pevné brány. Na tzv. Husím vršku v blízkosti Východní brány (*porta orientalis*) získali dominikáni od krále rozlehlou parcelu, a mohli se pustit do stavby vlastního domu a chrámu. Kláštery mendikantských (žebavých) řádů byly podle tehdejšího zvyku umístěny lokátorem města (tedy jakýmsi "manažerem" řídícím práce se založením města spojené) do blízkosti městských hradeb. Vzhledem k tomu, že při založení města byli ve Znojmě přítomni ještě minorité, bylo nutné zajistit, aby si oba řády navzájem příliš nekonkurovaly. Minorité se proto usadili na protilehlém konci města, na předhradí.

První bezpečná písemná zmínka, dokládající existenci dominikánů ve Znojmě, pochází z listiny krále Václava I. z roku **1243**. Z ní se dovídáme jméno

znojemského dominikánského **převora Zachariáše** a bratří Antonína a Gotfrída. Architekturu starého konventu však neznáme. Pozdější přestavby ji zcela překryly. Můžeme však předpokládat, že se jednalo klasickou klášterní kvadraturu (křížová chodba s rajským dvorem) s přilehlými budovami a konventním **chrámem Nalezení sv. Kříže**.

Zprávy o klášteře z vrcholného středověku jsou velmi chudé. Na konci 14. století se **Mikuláš ze Znojma** stal představeným české dominikánské provincie, za jeho úřadu však klášter roku **1400** vyhořel a roku 1404 při obléhání města rakouskými a uherskými vojsky dále praky a děly poškozen. Byl tak zničen nejstarší archiv kláštera. Opravy kláštera se pak protáhly na celá desetiletí a vypomáhali s nimi zbožní znojemští měšťané a okolní nižší šlechta, o čemž svědčí množící se závěti a odkazy. Největšími donátory byli **páni z Vajtmile** na Žeroticích, kteří založili v kostele kapli a rodovou hrobku (příslušníci tohoto rodu zastávali na konci 15. století i úřad purkrabího znojemského hradu). Kostel i klášter tak získaly v této době pozdně gotickou podobu, z níž se dodnes dochovaly části křížové chodby (ambitu) a kapitulní sál s dvojicí pěkných hvězdových kleneb.

Hospodářský vzestup kláštera na přelomu 15. a 16. století dokumentují nákupy různých statků v okolí (**Tvoříhráz**, Psáry) a také stoupající počet poutníků, kteří se sem přicházeli poklonit **ostatku sv. Kříže**, zde přechovávanému. V klášteře tehdy žilo okolo 15 bratří. Veliký požár z roku 1555, který sem přeskočil z protilehlého pivovaru (dnes restaurace Na České), však znamenal novou pohromu. Klášterní budovy,

archiv i knihovna byly zničeny. Bohoslužby musely být provizorně slouženy v kapitulní síni, které se oheň tolik nedotkl. Kázání probíhala v češtině, proto se kapitulní síni začalo také říkat "**česká kaple**". Ekonomický propad kláštera pak umocnil i úpadek duchovní, související s luteránskou reformací. Ke konci 16. století žili ve Znojmě katolíci a evangelíci v

poměru jeden ku devíti a vzájemná tolerance byla dost křehká. Za českého stavovského povstání se protikatolické vášně vyhrotily, klášter byl roku **1619** obsazen stavovským vojskem, statky v okolí svévolně zabráný.

*Jiří Kacel
(Dokončení přístě)*

Poděkování

U příležitosti odchodu dominikánů ze Znojma si dovoluujeme poděkovat všem dopisovatelům do našeho zpravodaje *Život farností Znojma*, zvláště těm, kteří zde ve Znojmě působili. Některé články byly zpracovány přímo pro náš zpravodaj, některé byly převzaty z jiných zdrojů. Poděkování patří všem!

P. Jindráček Efrém (21 příspěvků), P. Kodeda Alvaréz (2), P. Krasucki Antonín (32), P. Mička Angelik (1), P. Mohelnik Benedikt (1), P. Molnár Cyril (1),

P. Nečas Kryštof (3), P. Rob Romuald (12), P. Řičica Savio (52), P. Suchánek Cyprián (3), P. Svatoš Ambrož (11), P. Šiklar Irenej (11), P. Štěpán Filip (1) a P. Veselý Jiří Maria (6). Z dominikánské rodiny to bylo celkem 157 příspěvků za necelých 24 let existence našeho zpravodaje.

Ještě jednou děkujeme všem dopisovatelům za jejich příspěvek k evangelizaci.

Za redakci IJK

SVATÍ VE ZNOJEMSKÝCH KOSTELÍCH

Fidelis ze Sigmaringenu

Obraz sv. Fidelise ze Sigmaringenu najdeme v kostele sv. Jana Kř. u kapucínů na stěně presbytáře vlevo vedle hlavního oltáře.

Sv. Fidelis byl kněz, řeholník a mučedník OFMCap, se narodil r. 1577 v Sigmaringenu, Bádensko – Württembersko; zemřel 24. dubna 1622 v Seewiesu, Švýcarsko.

Jmenoval se původně Markus Roy. Narodil se v městečku Hohenzollernu

Sigmaringenu r. 1577 jako syn starosty. Z pěti sourozenců byl nejnadanější, a proto směl studovat. Na univerzitě ve Freiburgu v Breisgau získal r. 1611 doktorát obojího práva a filozofie. Mezitím podnikal rozsáhlé cesty a působil ve Francii jako vychovatel šlechtických synů. Od r.

1611 do r. 1612 zastával v Alsasku úřad soudního rady a mezi obyvatelstvem se mu brzy říkalo „advokát chudých“ pro jeho ochotu pomáhat a proto, že neúplatně obhajoval právo těch, kdo to potřebovali.

A přece pak došlo v životě Marka Roye k velkému obratu. Zklamán a roztrpčen křiklavými chybnými rozsudky a špatným hospodařením v soudnictví, zavřel advokát, mezitím proslavený, svou kancelář. Přijal kněžské svěcení a vstoupil ve Freiburgu do kapucínského řádu. Po jednoročním noviciátě složil r. 1613 sliby jako otec Fidelis. „Bud' věrný (fidelis) až do smrti a dám ti korunu života.“ Toto Boží slovo se stalo Fidelovi ze Sigmaringenu ode dne profese heslem.

Místa jeho působení byla v příštích letech: Švýcarsko, Alsasko a Vorarlberg. Stal se hledaným zpovědníkem, jako kazatel získal brzy věhlas. Doba nebyla tenkrát jednoduchá. Vypukla třicetiletá válka a rozdělila katolíky a protestanty, kteří proti sobě vášnivě bojovali. Vyžadovalo mnoho odvahy postavit se na kazatelnu jako Fidelis a hlásat Boží slovo. Kněz nikdy nevěděl, co posluchači zamýšlejí.

Fidelis ze Sigmaringenu tušil předem blížící se násilnou smrt. Když ho jeho představený posílal do Graubündenu, kde kalvínci pozorovali kapucínovo působení obzvlášť nenávistně, podpisoval už všechny své dopisy slovy: „Bratr Fidelis, zakrátko potrava červů“. A tak se také mělo stát. Když kázal 24. dubna 1622 v Seewiesu severně od Churu, číhali na něho kalvínští sedláci a zabili ho před kostelem. Ještě ve chvíli smrti se Fidelis modlil k Bohu a velebil ho.

Ostatky Fidela, prvního mučedníka z kapucínského řádu, odpočívají dodnes v kryptě katedrály v Churu, v kapucínském kostele ve Feldkirchu a v stuttgartském kostele sv. Fidela. K svatořečení kněze došlo r. 1746.

Znázorňování: Fidelis bývá představován v kapucínském hábitě, většinou s mečem, ostnatým kyjem, kterým prý byl usmrčen, a s palmou jako mučednickými atributy. Patron právníků; v soudních záležitostech; šíření víry

Z knihy Schaubert – Schindler: Rok se svatými

CHARITA

Dýňová stezka

Srdečně Vás zveme na další ročník **Dýňové stezky**, která se uskuteční **17. října 2014**. Sraz účastníků bude **od 18:30 do 20:00 hod.** vstup do parku na Komenském nám. na rohu ulice Kovářská - u lékárny. Na všechny děti, které se stezky zúčastní, čeká malý dárek, rodiče si mohou zakoupit výrobky uživatelů našich zařízení. Spoustu zábavy si tu užijí děti i dospělí. Přijďte se podívat!

Veronika Brandejs
Oblastní charita Znojmo

DOPIS NEMOCNÝM – NEJEN NEMOCNÝM

Užitečnost nemoci

Členem židovské rady byl muž jménem Josef, člověk dobrý a spravedlivý, který nesouhlasil s jejich rozhodnutím a činem. Pocházel z židovského města Arimatie a patřil k těm, kdo očekávali království Boží. Ten přišel k Pilátovi a požádal ho o Ježíšovo tělo. Sňal je z kříže, zavinul do plátna a položil do hrobu, vytesaného ve skále, kde ještě nikdo nebyl pochován. Byl pátek a začínala sobota.

Ženy, které přišly za Ježíšem z Galileje, šly za ním. Viděly hrob i to, jak bylo tělo pochováno. Potom se vrátily, aby připravily vonné masti a oleje. Ale v sobotu zachovaly podle přikázání sváteční klid. (Lk 23, 50-56)

Nemoc nám pomáhá odhalit, v čem je pravá hodnota člověka. Ta nespočívá ani v jeho výkonu, ani v jeho kráse, ani v jeho spokojenosti. Respektive všechny tyto hodnoty se nalézají jinde, než je obvykle hledáme. Ne výkon svalů nebo mozku, ale výkon lásky, ne krása těla, ale duše, ne spokojenost s vnějšími podmínkami, ale spokojenost s Otcovou láskou je důležitá.

V čem je nemocný užitečný svému okolí? Ježíš byl v hrobě zdánlivě také zcela neužitečný. A přece vidíme na úryvku z evangelia, že se stal podnětem pro milosrdné skutky svého okolí a navíc, jak věříme, ve chvíli své smrti sestoupil do pekel. Přinesl radostnou zvěst mezi ty, kdo ve stínu smrti čekali na své vysvobození.

Náš sestup do drtivého náručí nemoci se může Ježíšovu sestupu do pekel

podobat. Nemoc je jakási obávaná oblast, která své obyvatele podrobuje tyranii strachu. Ježíš potřebuje, aby s ním v této oblasti přebývali věrné duše a pomáhaly mu do ní přinášet radost. Žádný člověk není ostrov a tak víme, že náš způsob přijetí nemoci se tajemnými duchovními pouty přenesse na stovky dalších nemocných.

Modlitba nemocného je něčím, co se cení. Je ale třeba si uvědomit, že nemoc modlitbu neusnadňuje. Nevyčítejme si, že nejsme schopni strávit hodiny na modlitbách, ale dbejme spíše o to, aby celý náš den byl správně organizován. „Neulevuje“ si vysedáváním u televize a četbou pochybných časopisů. Dodržujme harmonický denní řád a s poctivou snahou vykonávejme všechny léčebné kúry. Nepodléhejme otupělosti více, než je to nutné. Střežme své myšlenky, aby se nezaobíraly jen námi samotnými. Ne nechme nad sebou nemoc vládnout více, než je rozumné a pak i naše modlitba bude silná.

Užitek z naší nemoci má hlubší dosah, než si dokážeme představit. Jestliže ho vědomě neodmítneme, přispívá k záchraně celého světa. Právě proto, že už jej my sami nemůžeme příliš ovlivnit, stává se mocným nástrojem v Božích rukou. Ve skutečnosti není příliš mnoho lidí, kteří se za církve modlí. A domnívám se, že samotné láskyplné přijetí nemoci je už modlitbou. Bůh používá právě tyto nástroje ke spáse světa.

*Z publikace L. Zerhaua:
Vyříd'te sijónské dceři*

ROK RODINY

Rodino, proživej radost z víry

Papež František na setkání rodin, nám. sv. Petra (26.10.2013)

Drahé rodiny, buďte vítány v Římě!

Chtěli jste, aby toto setkání mělo motto „Rodino, proživej radost víry“. Je možné žít tuto radost nebo ne?

1. Z evangelia sv. Matouše nám přichází vstříc toto slovo: „Pojďte ke mně, všichni, kdo se lopotíte a jste obtíženi, a já vás občerstvím“ (Mt 11,28). Život je často namáhavý. Práce je úmorná, hledání práce je úmorné. Avšak tu největší tíží v životě působí nedostatek lásky. Nedostat úsměv, nedojít přijetí, způsobuje těžkost. Je mlčení, které tíží, někdy i v rodině, mezi manželi, mezi rodiči a dětmi, mezi sourozenci. I námaha je bez lásky mnohem tíživější. Myslím na opuštěné staré lidi, na rodiny, které se souží, protože se jim nedostává pomoci v péči o ty, kteří potřebují zvláštní starostlivost. „Pojďte ke mně všichni, kdo se lopotíte a jste obtíženi“, říká Ježíš.

Drahé rodiny, Pán zná vaše námahy: zná je. A zná tíží našich životů. Pán však zná také naši hlubokou touhu dojít radosti občerstvení! Pamatujete? Ježíš řekl: „Aby se vaše radost naplnila“ (Jan 15,11). Ježíš chce, aby se naše radost naplnila! Řekl to apoštolům a opakuje to dnes nám. To je tedy první věc, kterou chci dnes večer s vámi sdílet, totiž Ježíšova slova: Pojďte ke mně, všechny rodiny světa, a já vás občerstvím, aby se vaše radost naplnila. Tato Ježíšova slova neste domů, neste je v srdci, dělte se o ně v rodině. Zvou nás, abychom šli za Ním, abychom se vzájemně obdarovávali radostí.

2. Druhé slovo беру z obřadu udělování svátosti manželství. Kdo uzavírá svátostný sňatek říká: „Slibuji, že ti zachovám lásku, úctu a věrnost, že tě nikdy neopustím a že s tebou ponesu všechno dobré i zlé až do smrti.“ Snoubenci v té chvíli nevědí, co se stane, nevědí jaké radosti a jaké bolesti je čekají. Vydávají se jako Abraham na společnou cestu. A to je manželství! Vydat se na společnou cestu, ruku v ruce, a přitom se svěřit do velkých rukou Páně. Ruku v ruce, vždy a po celý život! A nedat šanci provizorní kultuře, která krájí náš život na kousky!

S touto důvěrou ve věrnost Boží čelit všemu, beze strachu, zodpovědně. Křesťanští manželé nejsou naivní, znají problémy a protivenství života. Nemají však strach vzít na sebe svoji odpovědnost před Bohem a společností, aniž by utíkali nebo se izolovali či zřikali poslání založit rodinu a přivést na svět děti. – Ale dnes je to těžké, otče... Jistě, je to těžké. Je zapotřebí milosti a milost nám dává svátost! Svátosti nejsou životní dekorací! Ó jak krásná svatba, krásný obřad, krásná slavnost... Toto však není svátost, to není svátostná milost. To je pouhá dekorace! A milost není na ozdobu života, nýbrž k tomu, aby nám dala sílu pro život, učinila nás odvážnými, abychom mohli jít dál! Nikdy se tedy neizolovat, vždycky spolu. Křesťané si udělují svátost manželství, protože si uvědomují, že ji potřebují. Potřebují ji, aby byli sjednoceni a plnili poslání rodičů. „V dobrém i ve zlém až do smrti.“ A potřebují pomoc Ježíše, aby kráčeli s dů-

věrou, aby se denně vzájemně přijímali a každý den si odpouštěli! A toto je důležité: umět si v rodinách odpouštět, protože všichni máme nedostatky, všichni! Někdy děláme nedobré věci, které druhým ubližují. Je třeba mít odvahu žádat omluvu, když v rodině chybujeme ...

Rodina, aby mohla prospívat, musí nutně užívat tři slova. Chci je zopakovat. Tři slova: dovol, děkuji a promiň. To jsou tři klíčová slova! Žádejme o dovolení, abychom v rodině nepůsobili potíže: „Smím udělat toto? Nebude ti to vadit?“ Děkujme, děkujme z lásky! Řekni, kolikrát denně děkuješ svojí manželce a svému manželovi? Kolik dní projde bez poděkování, bez vyslovení slůvka díky? A poslední je omluva. Všichni chybujeme a někdy se v rodině a v manželství někdo urazí a někdy – jak se říká – létají talíře! Říkají se silná slova. Poslyšte však tuto radu: nikdy neskončete den, aniž byste se smířili. Pokoj se v rodině denně obnovuje!

V životě zakouší rodina mnoho krásných momentů: odpočinek, společný oběd, vycházka do parku, návštěva u prarodičů, návštěva u nemocného... Chybí-li však láska, chybí radost, chybí slavnost. A lásku nám vždycky dává Ježíš: On je nevyčerpatelný pramen. On nám ve svátosti dává svoje Slovo, dává nám Chléb života, aby se naše radost naplnila.

3. A na závěr, tady před ikonou Uvedení Páně do chrámu. Je to opravdu nádherná ikona. Rozjímejme ji a přijměme od ní pomoc. Jako vy všichni jsou i její protagonisté na cestě: Maria a Josef se vydali na pouť do Jeruzaléma v poslušnosti Pánovu zákonu. Také stařec Simeon a prorokyně Anna rovněž vysokého věku přijdou do chrámu pohnuti Duchem svatým. Scéna nám ukazuje setkání třech generací: Simeon nese na rukou dítě Ježíše, ve kterém rozpoznává Mesiáše, a Anna je znázorněna, jak velebí Boha a zvěstuje spásu těm, kdo očekávali vykoupení Izraele. Tito dva starci představují víru jako paměť. Ptám se vás však: „Nasloucháte prarodičům“ Otevíráte svoje srdce paměti, kterou nám podávají prarodiče? Prarodiče nesou moudrost rodiny, jsou moudrostí lidu. A lid, který nenaslouchá prarodičům, je lid, který umírá“ Naslouchat tedy prarodičům! Maria a Josef tvoří Rodinu posvěcenou přítomností Ježíše, který je naplněním všech příslibů. Každá rodina jako ta Nazaretská je začleněna do dějin lidu a nemůže existovat bez předešlých generací. A proto dnes máme prarodiče! A děti. Děti se učí od prarodičů, od předešlé generace.

Žijte s Kristovou milostí radost víry! Pán ať vám žehná a Maria, naše Matka, opatruje a provází.

*Přeložil Milan Glaser
(Redakčně kráceno)*

VÝROČÍ

O. PACAL Josef by se dožil 10. října **90. let**. Narodil se 10.10.1924 v Černé, farnost Měřín. Na kněze byl

vysvěcen 16.4.1950 v Brně a od 16.9.1950 do 31.12.1953 byl v PTP. Pak byl jmenován kooperátorem v Třešti a

Mor. Budějovicích a v letech 1960 – 67 administrátorem ve Znojmě – Louce. Od r. 1974 byl v Brně na dómě postupně administrátorem a I. vikářem, kustodem katedrály a v r. 1990 farářem na dómě. v r. 1998 získal doktorát teologie na Papežské teologické fakultě ve Wroclavi (titul „ThDr.“). Od 1.9.2005 byl ustanoven výpomocným duchovním u sv. Mikuláše ve Znojmě. 5.12.2007 při příležitosti 230 výročí založení brněnské diecéze mu brněnský biskup Vojtěch Cikrle udělil za obětavou kněžskou službu medaili sv. Patra a Pavla. 15.1.2011 zemřel ve Znojmě a je pohřben v Měříně.

O. VÁCLAVEK Petr oslaví 4.10. 45. narozeniny. Narodil se 4.10.1969

v Třebíči. Na kněze byl vysvěcen v Brně v r. 2013 a v tomto roce byl ustanoven farním vikářem v Příměticích, Citonicích, Hor. Břečkově, Hrádku u Znojma, Lukově u Znojma a Valtrovicích.

O. PAPOUŠEK Petr, rodák ze Znojma, oslaví ve stejný den stejné výročí. Narodil se 4.10.1969 ve Znojmě. Na kněze byl vysvěcen v Brně v r. 2000. Působil v Hodoníně, v Třebíči, ve Velkých Pavlovicích a v r. 2011 byl ustanoven farářem v Deblíně.

Vzpomínejme na naše oslavence v našich modlitbách!

INFORMACE – bude vás zajímat

LIKVIDACI LEPRY

Milí čtenáři,

možná jste už někdy něco málo zaslechli o *Likvidaci lepry* (LL), křesťanské organizaci, která již přes 22 let usiluje o léčbu lepry (malomocenství). Na počátku byla pouhá idea, nápad a myšlenka, která skrze modlitbu a konkrétní postupné kroky se přetavila v dobrého bojovníka proti malomocenství – nemoci – s níž se setkáváme v biblickém světě i v životě Ježíšově.

Sám však nikdo neobstojí, je důležité hledat dobré spojence, dobré partnery, kteří napomohou dobré nápady co nejlépe a nejučinněji realizovat. Proto jsme i my hledali, a také jsme našli! Potvrdilo

se nám tak přísloví „kdo hledá, najde“. V našem „boji“ proti lepře jsme získali opravdu dobrého a údatného spojence jímž je německá organizace DAHW, vskutku opravdoví profesionálové!

Tato organizace působí již od roku 1957 a svoji činnost vykonává na více než 300 místech světa (prakticky ve 40 zemích). Kromě DAHW máme své partnery i v Indii, kteří řídí dvě nemocnice sv. Josefa - v *Bhilai Pahari* a v *Phulapahari*. Obě byly vybudovány a stále jsou podporovány z prostředků LL. V současnosti podporujeme další projekty v Kolumbii, Libérii a v Indii. Jedná se převážně o finanční podporu leprostanic (stanice malomocných), která zahrnuje náklady provozní, náklady na léky, ob vazový materiál a jiné. Kromě malomo-

cenství se podílíme i na léčbě tuberkulózy a onemocnění buruli.

Naše činnost, a její rozsah, jsou podmíněny počtem a štědrostí dárců. V této souvislosti můžeme poznamenat, že i ve vaší farnosti máme dárcce, kteří se svými dary podílejí na odstraňování utrpení mnoha nemocných a na okraj společnosti vytlačovaných lidí. Všem dárcům tímto děkujeme! Jsme jim opravdu vděční za to, že můžeme pomáhat a být nadějí pro malomocné (vděk samých nemocných nedokážeme ani vyjádřit). Zároveň chceme přizvat k tomuto dílu milosrdenství i další. Bohatství, kterým oplýváme a pomocí něhož se snažíme pomáhat, jsme získali a získáváme pomocí poměrně malých, ale vytrvalých a pravidelných darů. Někdy se jedná o částky v rozmezí 200 – 300 Kč.

Milí čtenáři, sestry a bratři, pokud by těchto pouhých pár vět ve Vás vzbu-

dil zájem více poznat naši činnost, rádi přijedeme. Pro všechny zájemce uspořádáme poutavou přednášku, včetně bohaté fotodokumentace. Více informací o nás můžete rovněž získat na: www.lepra.cz; nebo také na tel. číslech 222 514 201; 603 555 995.

Lze nám také napsat na e-mail: ll@likvidacelepry.cz nebo na adresu:

Likvidace lepry
Josefská 43/4
118 00 Praha 1

Pokud budete chtít přispět na naši činnost, můžete tak učinit na účet našeho konta: 2400259272/2010

S přáním Boží přízně Vás všechny zdravíme, za tým LL Vám žehná
P. Dr. Vojtěch Eliáš
prezident LL, biskupský vikář AP

CARITAS IN VERITAS

Láska k pravdě – encyklika Benedikta XVI. (Pokračování)

63. Při úvahách o problematice rozvoje je nutno zdůraznit přímou spojitost chudoby a nezaměstnanosti. Chudí jsou v mnoha případech výsledkem porušování důstojnosti lidské práce: jejich možnosti jsou omezovány nezaměstnaností i zlehčováním hodnoty práce a práv, které z ní vyplývají: zvláště práva na spravedlivou mzdu, na zabezpečení osoby pracujícího a jeho rodiny.

Proto už 1. května 2000 vyzval můj ctihodný předchůdce Jan Pavel II. K vytvoření „světové koalice za důstojnou práci“ a podpořil strategii Mezinárodní

organizace práce.

Co znamená slovo důstojná práce: znamená práci svobodně zvolenou, která účinně spojuje pracující muže i ženy s rozvojem jejich komunity. Práci, která umožňuje pracujícím požívat respektu a být uchráněn před jakoukoliv diskriminací. Práci, která umožňuje uspokojit potřeby rodin a zajistit výchovu školních dětí. Práci, která umožňuje pracujícím svobodně se organizovat a která zajistí pracujícím důstojné živobytí i poté, co odejdou do důchodu.

65. Dále je třeba, aby se finanční sektor, jehož špatným užíváním byla poškozena reálná ekonomika, stal znovu nástrojem zaměřeným na lepší tvorbu bohatství a rozvoj. Celá ekonomika a veškeré financování musí být jako nástroje užívány eticky, aby vytvářely vhodné podmínky pro rozvoj člověka a národů.

Úmysl konat dobro nesmí být stavěn do protikladu vůči schopnosti efektivně vyrábět zboží. Pracovníci finančního sektoru musí znovuobjevit vlastní etický základ své činnosti tak, aby nezneužívali nástroje, které mohou sloužit ke klamání střadatelů. Je to tím naléhavější v dnešní době, kdy finanční problémy mohou dolehnout na řadu

nejzranitelnějších skupin obyvatelstva, které je třeba ochránit před nebezpečím lichvy a ztrátou naděje.

66. Globální provázanost dala vzniknout nové politické moci: spotřebitelům a jejich sdružením. I v oblasti nákupů zvláště v současné době, kdy se může snížit kupní síla a lidé budou muset žít skromněji, je nezbytné vydat se osvědčenými cestami: například nákupní a spotřební družstva, která existují od 19. století také díky iniciativě katolíků. Významnější úloha spotřebitelů je žádoucí jako faktor ekonomické demokracie.

Zapsal Ing. Simek

KROKY

Není krok jako krok. Taneční je jiný než pochodový, životní se liší od běžeckého. Nevím, zda existuje cosi jako krok provazochodecký, ale pokud ne, je potřebné ho pro naši cestu po provaze vymyslet a pojmenovat.

Nebude od věci zmínit se ještě o jednom kroku, kterému se říká zrádný. Bývá to většinou ten první.

Jedno české přísloví říká, že první vyhrání z kapsy vyhání. Znamená to například, že v karetní hře první vítězství uspokojí hráče natolik, že dalším herním kolům nevěnuje – pod vlivem prvního úspěchu – už tak velkou pozornost, a nakonec úplně všechno prohraje.

Měl jsem spolužáka, který pod dojemem velmi úspěšně složených přijímacích zkoušek polevil ve studiu natolik, že nedokončil ani první ročník studia.

Prakticky řečeno – první krok nelze považovat za chůzi. Druhá noha totiž stojí na původním místě. Pokud na lano nešlápneme i touto nohou, vlastně jsme ještě ani nevyšli. Dojem, že první krok máme za sebou a že to jde hladce, nás může v další chůzi zastavit.

Vycházejme ale ze tří dalších základních možností, kterými jsou krok rychlý, krok pomalý a běh, a uveďme si k tomu dva příběhy:

Před několika roky přišel jeden mladík hledající usilovně Boha na Svatou horu Athos v Řecku. V rozhovoru s igumenem monastýru (představeným pravoslavného kláštera), kde se rozhodl zůstat, se otázal: 'Otče! Moje srdce touží po duchovním životě, duchovním zápasu, po neustálém přebývání v Hospodinu a v poslušnosti starci. Poučte mne, prosím, otče, abych dosáhl výšin duchovnosti.'

Igumen rozvážně přistoupil k policiče s knihami a náhle mu ukázal knihu s názvem David Copperfield od Charlese Dickense.

'Co je vám, otče?' zmateně se ohradil mladík, 'vždyť je to sentimentální viktoriánské čtení, dílo západního původu! Cožpak to je duchovní kniha?'

Igumen se pousmál a pravil: 'Dokud se nenaučíš prostotě, dokud se nebudeš dívat na život křesťanským způsobem, tak jako malý David – prostým srdcem, s dobrotou, upřímně a s pokáním – žádná "duchovnost" ti nemůže pomoci. A knihy svatých Otců ti budou spíše jenom na škodu, změníš se v duchovní "kreaturu" a zničíš svou duši.

V kterémsi Bernanosově románu je rozhovor mladé dívky, uchazečky o vstup do kláštera, s představenou. Když dívka

vypověděla svou touhu – ve službě Kristu přenášet hory a přinášet ty největší oběti –, povzdychla si představená: My dokážeme nadšeně vystupovat na ty nejvyšší hory, ale pak slezeme dolů a zakopneme o kamínek. To nejobtížnější v životě není dělat velké činy, to nejobtížnější je zvládnout kupu denních maličkostí.

Oba příběhy mají společný začátečníkův „rychlý krok“.

Být co nejdříve v cíli a pohybovat se na duchovní trase „mílovými kroky vpřed“.

Moudří představení klášterů v obou případech doporučovali postupovat pomalu a těšit se z každého malého krůčku. Rychlá chůze znamená pád.

*Z knihy M. Kašparů
„Po provaze ke Kristu“*

Jak získat plnomocné odpustky

Pokud jde o plnomocné odpustky, jejich počet byl omezen, aby si jich věřící více vážili a také aby je získávali s větší připraveností. Plnomocný odpustek můžeme nyní získat jen jednou denně. Výjimkou jsou ti, kteří jsou v nebezpečí smrti. Je mnoho modliteb a dobrých skutků, se kterými jsou spojené plnomocné odpustky. Jsou uvedeny v *Enchiridionu odpustků*. Zde uvádíme pro ilustraci některé z nich. Plnomocný odpustek je nám kupříkladu udělen, když:

- nejméně půl hodiny rozjímáme Písmo svaté s náležitou úctou k Božímu slovu;

- se pomodlíme růženec v kostele, ve veřejné oratoři, v řeholním společenství, v rodině nebo v jiném společenství;

růženec je třeba modlit se nepřetržitě, bez přerušení;

- přijmeme požehnání papeže městu a světu (*Urbi et orbi*) a to i prostřednictvím rozhlasu;

- se účastníme nejméně třídních exercicií;

- navštívíme v době od 1. do 8. listopadu hřbitov a pomodlíme se za duše v očistci;

- zbožně navštívíme řeholní kostel či oratoř na svátek jejich svatého zakladatele;

- zbožně vykonáme křížovou cestu; na místech zastavení rozjímáme o utrpení a smrti Krista;

- se během liturgie o Velkém pátku zbožně účastníme adorace kříže;

- zbožně používáme předmětu posvěceného papežem nebo biskupem; tento plnomocný odpustek může být získán jen

svátek svatých apoštolů Petra a Pavla a věřící musí připojit vyznání víry;

- vykonáme nejméně půl hodinovou adoraci před Nejsvětější Svátostí;

- se zbožně účastníme eucharistického průvodu;

- navštívíme farní kostel o poutním svátku nebo druhého srpna (Porciunkula);

- poprvé přistoupíme ke stolu Páně nebo jsme zbožně přítomni prvnímu svátému přijímání jiných věřících;

- obnovíme křestní slib použitím jakékoli obvyklé formule během oslavy velikonoční vigilie nebo při výročí našeho křtu;

- se pomodlíme hymnus *Akathistos* nebo oficiem *Paraclisis* (modlitby vý-

chodních církví) v kostele či kapli, v řeholní komunitě nebo ve společenství věřících.

K získání plno mocného odpustku je nutné splnit čtyři podmínky: vykonání skutku, s kterým je spojen odpustek, přijetí svátosti smíření, eucharistické přijímání a modlitba na úmysl Svatého otce (např. recitace jednoho Otčenáše a jednoho Zdrávasu). Navíc je požadováno, aby se nelnulo ke hříchu, a to ani všednímu. Podmínky zpovědi, přijímání a modlitby na úmysl papeže mohou být splněny i několik dní před nebo po vykonání předepsaného skutku. Pro získání několika plnomocných odpustků v různých dnech stačí jedna zpověď. (Doporučuje se, aby její přijetí nebylo více než před dvěma týdny.) Kdo se úplně nezbalil záliby v hříchu nebo plně nesplnil uvedené podmínky, získává odpustek pouze částečný.

Láska mluví jinak

„Duch vás bude učit všemu. Duch vás uvede do celé pravdy. Teď byste to nemohli unést.“ (Evangelium Janovo).

Překotně se mění svět i lidé. Roste jejich vzdělanost a náročnost. Proto v posledních 100 letech mluví Duch v církvi důrazněji. Nová teologie přináší hlubší pohled na pravdy víry a lépe je formuluje. Církev za to na koncilu v minulém století děkovala. Ale v její terminologii se to u nás projevilo minimálně. Kristus stále „sestupuje do pekel“, jeho krev stále „tiší Boží hněv“, všichni svatí se musejí přimlouvát u „nedůtklivého“ Boha, stále se čeká na vzkříšení v hrobech (viz pohřební liturgie!). Tisíc let se nemění znění 6 základních pravd. Volá

se po nové evangelizaci, nařiká se, že nám lidé nerozumí - ale stále jsme jen „vykoupení“ a „spasení“ ... Slova jako „osvobození“ (=Jehošuah), povýšení a oslavení - není slyšet. Máme strach, že by to někdo nemohl unést? Ale ten Někdo to právě čeká! Máme dychtivější posluchačstvo, než tušíme. A když nic hutného neuslyší, už nepřijde. Vždyť náš slovník se takřka za 800 let nezměnil! To si „základna“ nezasluhuje. Na novém si pochutnává úzká skupina vyvolených a my dole máme pokrm z konzervy.

Český sněm neuměl vyměnit ani jedno zastaralé slovo. Pánové mají strach, neunesou zodpovědnost. Když někdo nerozumí novému, prohlásí to za

blud. Chybí také temperament; kazatelé uspávají starými frázemi.

Papež Pius XII. řekl kdysi Jánovi Dieškovi: Běž domů a pohybuj tam sto-

jatými vodami! Na tuto papežovu větu myslívám teď stále častěji.

J. Rybář: Kam jdeme?

Sjednocení postojů při mši sv.

Při společné správě farností Znojma je také příležitost sjednotit některé základní postoje při mši sv. v našich kostelích.

Jedná se o několik situací, kdy je k tomu jasný pokyn v Misálu:

Před evangeliem:

Zpívá-li se zpěv „Aleluja“, vstává se už při něm, a pokud se svátečně zpívá „Aleluja“ znovu i po evangeliu, posadí se až po skončení tohoto zpěvu.

Zpívá-li se před evangeliem obvyklá píseň, vstává se až na výzvu „Pán a vámi“ a pak se posadí hned po slovech „Chvála tobě, Kriste“.

Při obětování se vstává už k výzvě: „Modlete se, bratři a sestry...“ a dále stojí až do konce zpěvu „Svatý“.

Po zpěvu „Svatý“ si lid v lavicích podle zvyku klekne a setrvává v klečení až do modlitby „Otče náš“, (kdo nemůže dlouho klečet, po proměňování se může posadit). Kdo stojí mimo lavice, může si kleknout až na vlastní proměňování a pak se zase postavit, nebo zůstat trvale stát a jen se při proměňování hluboce sklonit.

Po sv. přijímání při výzvě: „Modleme se“ se všichni postaví a stojí přes požehnání až do odchodu kněze. Pokud

jsou v neděli po modlitbě ohlášky, posadí se, a pak na výzvu: „Pán s vámi“ před požehnáním se znovu postaví.

Toto by mělo platit obecně všude. Zavedeme to od první říjnové neděle.

Mimo to může mít každé společenství v postojích **nějaké malé zvláštnosti**,

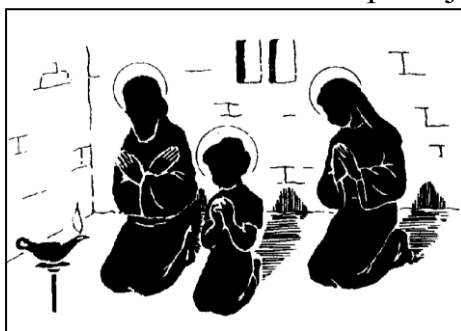
podmíněné okolnostmi místa, které je třeba ctít, když do tohoto nám cizího prostředí přijdeme. Takovým prostředím je např. kaple řeholních sester, mše sv. ve společenské místnosti penzionu pro

seniory apod.

V některých kostelích v okolí Znojma je zavedeno společné stání hned po proměňování před modlitbou „Otče náš“, s tím také předpisy počítají, pokud není zvyk klečet.

Ve znojmských kostelích je také specifickým zvykem stání při průvodu přinášení obětních darů před obětováním. Toto stání nemá opodstatnění v předpisech, ale může mít svůj smysl jako společná účast na obětních darech. Proto je můžeme také ve Znojmě o nedělích zachovat. Ve všední dny se lid hned po přímlování posadí, aby mohl zpívat zpěv k obětování.

P. J. Bartoš

FARNÍ ŽIVOT

PRAVIDELNÉ AKCE

• Každý den v 7 h u **Mnišek domi-
nikánek je mše svatá** s možností účasti
věřících.

• Každou neděli při mši sv. v 9 h u
sv. Mikuláše je během kázání **program
pro malé děti** s katechetkou na faře.

• Každé pondělí od 15.45 h na faře u
sv. Kříže se koná **setkání aktivních čle-
nů Mariiny legie**.

• Každé pondělí v 18 h na loucké fa-
ře **pravidelné modlitby maminek**.

• Každé úterý v 19 h na faře u sv.
Kříže **zkouška chrámového sboru**.

• Každé druhé úterý v měsíci od 16.
h do 17. h v kostele sv. Kříže **adorace za
ochranu nenarozeného života**,

• Každou středu od 9 do 12 h na faře
u sv. Mikuláše **setkání dětiček a jejich
maminek**.

• Každou středu v 18. h v kapli na
faře v Louce je **mše sv. pro děti a mlá-
dež**.

• Každý pátek v 17 h v kostele sv.
Kříže **mše sv.**

• Každý pátek v 8 h u sv. Hippolyta
na Hradišti mše sv.

• Každý druhý pátek (jednou za 14
dní) v Louce na faře v 19.30 h **mše sv.
s mládežnickými zpěvy a katechezí**; po
mši sv. volné povídání ve společenství;
jsou zváni všichni, zvláště mladí lidé.

• Každou sobotu v 9 h v **pensionu
na Vančurově ul.** ve společenské míst-
nosti mše sv.

• Každou sobotu v 14.30 h v **Nové
nemocnici** mše sv. v prostorách odd.
130, vedle prodejny novin v 1. poschodí;
vchod do nemocnice pro návštěvy; příle-

žitost ke sv. zpovědi; možnost přinést sv.
přijímání na pokoj; tel.: 736 523 600.

PŘIPRAVUJE SE

• 2. 10. ve 20 h u sv. Mikuláše ho-
dinová **adorace** před 1. pátkem.

• 3. 10. **První pátek** – adorace a sv.
zpověď u sv. **Kříže** od 15 h; mše sv. v 17
h; po mši sv. adorace se zpěvy z Taize.

• 4. 10. První sobota – **měsíční
pout'** v Hl. Mašůvkách v 18 h; autobus
ze Znojma v 17 h; mši sv. oslavuje P.
Bösner.

• 4. 10. v 19.30 h bude v louckém
kostele **koncert „Pocta českému baro-
ku“** barokního orchestru dirigenta Ro-
mana Válka pod záštitou Ing. Jiřího
Němce.

• 5. 10. v 17 h bude v Hnánicích
v kostele sv. Wolfganga **koncet du-
chovní hudby** Znojemského komorního
orchestru pod vedením Willi Türk.

• 10. 10. (2. pátek v měsíci) v 17 h u
sv. Kříže **mše sv. pro děti s rytmickými
zpěvy**.

• 12. 10. v 15 h **DRAKIÁDA** na
Kraví hoře, sraz u vysílače. Více na pla-
kátku v kostele.

• 18. 10. uskuteční loucká farnost
farní pout' do Prahy s návštěvou Stra-
hovského kláštera, Pražského Jezulátka,
Vyšehradu a hřbitova v Nebušicích. Při-
hlásit se je možné na loucké faře.

• 18. a 19. 10. v Příměticích **posví-
cení**; bližší informace na nástěnce koste-
la.

• 19. 10. při bohoslužbách **sbírka
na misie**.

• 19. 10. v 10.30 h slavnost **Výročí
posvěcení kostela sv. Hippolyta**.

- 19. 10. v 15 h v Popické kapli **měsíční modlitba** za víru v příhraničí.
- 20. 10. v premonstrátském klášteře v Gerasu bude **slavnost ke cti bl. Jakuba Kerna**; Loucká farnost zve na pontifikální mši sv. v 19 h.
- 26. 10. začíná **zimní čas**; hodiny se posunou o 1 hodinu zpět – bude delší noc.
- 26. 10. v 10 h v Hnanicích poutní mše sv. ke cti sv. Wolfganga. V Konicích, Havraníkách ani v Šatově mše sv. nebudou; všichni jsou zváni do Hnanic na mši sv. a následné přátelské společenství.
- 1. 11. slavnost **Všech svatých**; mše sv. v 8 18 h u sv. Kříže; v 9 h u sv. Mikuláše, v 8 h v louckém kostele.
- 2. 11. **Památka zemřelých** – mše sv. všude jako v neděli
- 2. 11. v 15 h v obřadní síni na znojemském hřbitově **mše sv.**, ve 14.30 h růženec, po mši sv. pobožnost na hřbitově.
- 6. 11. ve 20 h **adorace** u sv. Mikuláše před 1. pátkem.
- 7. 11. v 15 h u sv. Kříže adorace a příležitost ke sv. zpovědi; po mši sv. adorace se zpěvy z Taize

Měsíční pout' v **Hlubokých Mašůvkách** bude až 8. 11. v 17 h.

Růžencová pobožnost v měsíci říjnu

u sv. Jana Kř. každý všední den v 7.30 h – s růžencovou písní

u sv. Kříže v 17.30 h (v pátek v 16.30 h) před obrazem P. Marie Znojemské. Večerního vedení růžence v říjnu by se měla ujmout různá společenství jako Terciáři, Legio Marie, modlitby matek, společenství manželů, společenství Pražského Jezulátka, mariánské společenství, ministranti aj. Termíny se mohou nahlásit u p. kostelníka v jakémkoli rozmezí – 1x za týden, 2x za měsíc apod. Při následující mši sv. se také může pamatovat na tato společenství a na jejich úmysly.

v kapli Nejsvětější Trojice v Oblekovicích-Bohumilicích každý čtvrtek v 17 h za posílení víry v našem kraji

Vyučování náboženství:

Vyučování začíná na faře u sv. Mikuláše v pátek 26.9.
ve škole v týdnu od 29.9.

Na ZŠ ul. Mládeže se přihlásily 2 děti, které se zařadí k vyučování na faře
Na ZŠ ul. Jugoslávská se nepřihlásil nikdo